

Universitätsbibliothek Paderborn

Annales Ecclesiastici

Incipiens ab exordio Imperij Arcadij & Honorij Augustorum, Anno Domini
CCC. XCV. perueniens vsque ad CCCC. XL. continet annos XLV. ita
dispositus, vt commodè sextus tomus à S. Leone Magno Pontifice Maximo
inchoetur

Baronio, Cesare

Coloniæ Agrippinæ, 1624

Iesv Christi Annus 407. Innocentii Pap. Annus 6. Arcad. & Honor. Impp.
Annus 13.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14566

SYNODI. subigniux Syria & Cilicia; & Panio & Armenia acentur, & p. tarent plurimi ex condito eos adueniunt. Ita apudem laudibusque velut auctor honoratus est, corporis uia cum Basilio in eadem Ecclesia condita. huc Palladius: qui & paulo post de vice inluctu & moribus eius, quorum causa quidam offici erant, haec addit: ipse (inque) soluendo b. ut ex parte nou. ob ihsu modo causas. Primo quidem ob calorem capiti adhucrum etiam quod in estu eo, quod Duxi hodon appellauerit, videretur, vino felicit. Secundo, quoniam informitatis eiusdem gratia em in ordine desiderabat; adeo ut sapius qui fuerat parata, in gratia videbatur, & quae non aderant, inquiri oportere. Deinde plerumque cibis obtulerit, ad vioperam vique reuocabat partim occupatum E. ecclesiasticum suru, partim spirituualibus intelligendu alfractus; contendebatque, ut tam nibil sacraum literarum præteriret, & Sane quidem in omnibus diuinis Scriptura libris, eos explicando, apprime esse veritatem, testatur Caffiodorus, ubi ait. Ferunt itaque diuinam Scripturam veteri nomine Teletani ab ipso principio usq[ue] ad finem Graec. sermone declarasse Clementem Alexandrinum cognomento Stromateum & Cyrillum euangelistarum Episcopum, & Iohannem Chrysostomum, Gregorium & Basilium. quod si verum est, vide quam paucu enim genibus thesauris nobis sint cellquam alio qui nonnulla iuria eius nomine edita haec habentur. In Caffiodori quoque sententiâ Suidas haec habet b: Vnaues sanu dicuntur Christiani, amque Scripturam illi commentariis sic illustravet, ut aliis non solum sermo, & paulo post: Catenum opera ab eo conscripta, non est homini per se numerando, sed solus Deus, ex nota sunt omnia. haec Suidas. Sed & de eius scriptis ac moribus ita Sophronius c: iustu & dignissime loquens pro partate doctrina & splendoru verisimili eloquio Chrysostomu cognoscitur. Alii que salutare baptismum accepti, non quanu ammuntur, neque aliquem turare compudit, neque mentiu illi, neque alii inquam maledixit, neque scurrilla lo. uru est, nec ioco admisit ita Sophronius.

XI. Sed quod ad eius post se reliqua scriptorum monumenta pertinet: haud equo animo pati podimus, ad scripta tuis sanctissimi viro, eius titulo haec tenus confignatis, quinquaginta quatuor homilia, quas opus imperfectum in Matthaeum Euang. illam commentatoru nonaginta & vnu homilia completere. Quis enim non iure commouetur, cum videat scribentium sanctissimum viro, ab incerto auctore, led certo hareticu, hareticorumque deterimo compoſitas homilia illas putulentes, haec summae vertentibus, que ne pilum quidem Chrysostomi vel in dictione, vel in sententia, vel in dogmatibus habent, sed sparsas haec fides Manicheorum, Montanistarum, Arianaorum, ac Donatitarum continent, atque plane in omnibus se prodidit, auctor longus ab Ecclesia Catholica alienum, qui Catholice Ecclesia totu Orbe diffusa lepe detrahatur, & viri pauci veritatem reperiunt contendant? Potro extitit auctore illi aliquis heres & ceterum, penes quem prater diuinam Scripturam nulla esset ratio Catholice communicationis, nec traditionis it que Ecclesiastico ratione fidei. haud obscure ipse, inter alia, homilia quadraginta nona significat, illis verbis: In tempore hoc, ex quo obiuit heres illa Ecclesia, nulla probatio posse est vera Christianitatis, neque refugium posse est illi Christianorum cuius voluntum cognoscere fidem veritatem, nisi Scriptura & diuina. Ante enim multi modi offendebatur, que est Ecclesia Chrysostomi, & que Gentilitas: nunc autem nullo modo cognosci datum voluntum cognoscere, que sit vera Ecclesia Christi, nisi tanummodo per Scripturam. Quare quia omnia ha, que sunt proprie Christi in veritate, habent & heresi illa in schismate familiariter facilius, & plura fugient, atque ingent, diuinam tantum standum esse Scripturam, nullu habita Catholice communicationis ratione. quia in unum corpus vniuersa Catholica Ecclesia rotu. Orbis Christiano coaguntur. Potro argumentum hoc communem est omnium hareticorum: qui cum concubis facilius le esse ab Ecclesia alienos, vel uno illo latenter argumento, quod Iesus sentiant, quam vniuersa Ecclesia docerat: ad solam diuinam Scripturam confugunt ibi parant, led uno ipsorum prono sentient intellectum, in quois disputatione faneus Augustinus, aduersus Crescenitum agens.

e Sed in his modo non immorandum, quo i alio tendat oratio: neque in disquisitio[n]is q[ua]z alia sint eiusdem Iohannis scriptis supraposita (quod longioris inspectio[n]is sit opus) nunc incumbendum.

Illa vero, quod ad eiusdem Iohannis scripta pertinet, huius ignorandum; habuisse, ipsum in sacris literis peculiarem doctorem sanctum Paulum Apostolum, cuius immenso tenebatur amore, fidem facit hu[ic] rei sanctus Proclus, qui postea Constantinopolitanus Ecclesie fuit creatus Episcopus, rem gestam sic narrans f: Cum diuinus Pauli apostoli Epistolæ carum interpretari & expofitari percurueret: erat (ut illi versimile) dubius & suspicione cogitatione, dicens. Quis sciat an Deus gratia a me sit interpretatio? Hac cogitans, rogetat ut de eare ad Deo fieri certior. Quid etiam citu hoc modo factum est. Quidam ex his, qui Imperatores erant familiariissimi, offendit Imperatorem mortem ministrat. Et mittitur, qui apud dominum Pontificem intercederet, ut noctu ad eum veniret propter metum Imperatoris, & sua exponeret. Quibus affectus sanctus, per Proclum iubet ut veniat. Nequerat, & simul erat ad eum, qui erat simplex. Ut cum admettatur, dat operam Proculo. Demde primum affectu per quoddam foramen, & videt Pontificem, ut conuenierat, in sede sedentem, & scribentem (ea autem erat interpretatio diuinarum Epistolarum.) Tunc autem illi terribilis illi dignus habet spectaculum. Vident enim Proclus diuinam apostolum Paulum inclinatum post sedem ad caput Pontificis, & os aduentum suum ex dextera, & cum eo colleguntur. Proclum incepit flaps & administrato, quanam ingressu esset, quem cernebat. Ignorabat enim quis esset: & rogat hominem, ut parvus spectet. Rarum paulo post affectu & femei & b. & erat idem Proculum. Reprehendit Proclus ab illo optimati, qui dixit: Non oportebat te, cam videceremus, que nubi expellatur, alium ad sanctum adducere. Ille autem ei afferat, se de eo nihil cogitasse. Hoc adhuc dubitanib[us], præco ad matutinam cantica excitat ligni pulsibus. Homo itaque reveritur, in secundam noctem sicut resientis. Accedit secunda nox & tertia, & erat rufus simile spectaculum. Ha obsequijs actus, vix tanq[ue]m sensit Proclus, nemine vidente, à Deo missum effectum, qui loquebatur. Dicit itaque illi optimati: O optimi, Deo resistente studi omnibus, labor est inutilis, roga ergo Deum, ut tibi operem sciat. Dies aderat, & cum supplici recordatus esset Proclus, rogauit accepisset. De ergo figuris et Proclus, qui hanc etiam dixit: Cum tu prosterius notios es, sum esset cum alio, statim non temere accederet.

Cum sanctus autem regeret, quisnam uero esset: incipiens Proclus, verbu quidem totum prosequitur miraculum: dicit o autem per imaginem eidemque probans cum fuisse apostolum, rotam narrat seriem miraculi. Quibus cum adhuc esset mentem hic vir diuinis, aperte intellectu spectaculum; & fatus certior, se suam acceptisse petitionem, Deo gratias egit. Deinde si ruris accessus supplicem, & eum concutit, & pro eo intercedit apud Imperatorem, & pridie lituus magistratus impletque promptus & alarmus que restabant ex diuinis Epistolarum, haec tenus de his, eo Augustus, cui contulit catari & præcipue ex antiquioribus Actis vite eius, que citantur à Iohanne Damasceno. Erenim de S. Pauli effigie, quam apud hec haberet soleret idem S. Iohannes Chrysostomus, h[ab]ebit Damaescenam.

Habebat autem effigiem Apollonis Pauli in imagine, in loco, ubi proprii corporis imbecilitatem parumper quiscebat: erat enim sapientia quam natura patiatur vigilans. In hanc illa Damaescus, quando petegitur illius Epistola, oculis non acutum intendebat, in eaque non fecit ac si Pantus ipse vius esset, obtutu defixus in heretis, beatum ipsum appellans, tamquam anima cogitationem ad illum dirigens, & cum eo versari, & loquens contemplando. & post alia: Cum autem Proclus (inquit) loquerens finiter fecisset oculu in Pauli effigiem defixa, & figuram eius, quem viderat, finitem conspicuatus, Iohannes Damascenus, si eum (digo ex transfigurata) allocutus est: Ignoscito mihi Pater: illi quem vidi loquentem tibi, hunc simili effigie ades, si recte memoria tenes, ipso est. haec tenus Iohannes Damascenus ex Vita ipius S. Iohannis Chrysostomi, que desideratur.

Certe quidem, quod pertinet ad eiusdem Iohannis Chrysostomi ita dicitur & a more erga Paulum, non est scriptio eius, que non id exprimat manifeste; cum aliqui peculiares eo argumento scriperit homines. Quid autem ad doctrinam peccat, se quidem tanto vix magistro ingenue profi-

e Auguſt. contra Cref. lib. 2. c. 10.

XII.

f Leo Aug. in vix. Chrys. ſoft. Metaphr. & alij.

PROCLI
V рІ
DE
PRESEN
TIA FAV
LLI.

IMAGO S.
PAVLI A.
PUD. IO.
ANNEM
CHRYS.
g. Damasc.
de Imag.
arat.

XIV.
I OHANNES
CHRYSO
STOMVS
CVLTOR
SACRA
RVM IMA
GINVM.

XV.

proficitur his verbis in praesatione ad homines in Epistolas Pauli: Neque (inquit) nos quae sumus, si quae sumus, si ingloriositate atque acerbe sumus; sed illi nos viri impenitentes, ab aliis lectio non quam discimus. Contigit autem vilissimam, cum Epistola Pauli ad Galatas interpretetur, in qua se ipsum superalii cognoscitur, hanc improbanda opinio est. Ceterum, sicut S. Ioannem Chrysostomum prius cultorem sanctarum imaginum, nos haec tantum, que narrata sunt, manifestare, sed et quod de eo Gregorius a Papa scribit ad Germanon Patriarcham Constantiopolitanum, qui verba ipsius recitat, dum ita ait: Si quis alius erga certe, inquit, ex te fuisse pilum plenam amatur. Rogo te, lector: si optio daretur, in quorum classen post obitum velis adscribi, & quorum fortis particeps fieri, Iconoclasti testis sunt, & vniuersalis confusus Ecclesiæ declarantur.

Sed quod in his summis, ut prætermissa ab aliis, qui res gelas tanti Parisi profecti sunt, hic tanquam epiphysis se palephalia affigamus, audi quid sanctus Nilus in epistola ad Anafaitum de eodem Chrysostomo omni die digna feniatis mandauit: Iohannes (inquit) sacerdos admirandus Ecclesiæ Constantinopolitanae, immo vero totius orbis splendor, vir amissus pessimus, omni ferre tempore videbat dominum Dominum refertam angelorum eum. & raro in primis cum diuinam & inuenientiam sacrificium offerebat, quo quidem tempore, si posse & letitia plena, rem precipue amici suorum lobos priuatum enarravit. Cum capiisset (inquit) acerdo sanctum sacrificium seu libationem facere, plurimi statim ex illa Virtutibus & celo dantes stolam induitam plenam pessima, nuda pedibus, intento oculi prona alterno agno cum similitudine & reverentia, quod d'venerandum illud conseruare explorant. Deinde hoc illuc singula per eum datum diffusa, Episcopo, presbytero, & diaconiis distributionem corporis & pretiosi sanguinis ministrantibus adheserunt, paragantes, & sedulo adiuvantes. Hac autem seruo, vi diuini sacrificii dignitatem regnantes, cœsauit, ne illud negligenter, diuino timore abello, adamassit: ut ne permittatrum aliquo intercessione contendantur, & cum tumultu ad ipsum accederet, aut andarerent annuntiant & loco suo profiserint, aut hoc & illas circumspiciant, & ignave & petulantia segregant, haecenus Nilus, quem spectata crudelio atque conspicua sanctitas fecerunt laudem.

Cessit & illud magna landi Chrysostomo, quod cum concionem habens frequenti populo vallaretur, opus ille fuit suggestum in medio Ecclesiæ collocare, certe quidem magnus ille Gregorius Nazianzenus, cum efficeret dem Ecclesie Episcopat, intra cancellis concionabatur, ut ex ipius testificatione & possumus intelligere, cum de multitudine auditorum ad capiteles se protrudente, ut orationem audiret, saepe memini. Romæ vero antiquitus evigebat confutatio, ut ab eminenti suggestu ipsius Ponticus concionaret ad populum, nam in Hippolyto Prudentius:

Fronte sub aduersa gradibus sublimis tribunal
Tollatur. Antistes predictus ynde Deum.

Omittimus hic immorum sanctorum Patrum de S. Ioanne Chrysostomo elegia, factis ad laudem, quod post eius obitum paucis exceptis, quos liber infest, tam Orients quam Occidens & vniuersitas Catholicus orbis ipsius iunctissimum praesciuit, usque adeo, ut & in Egypto, habeo contemptum Theophilico, licet habetur vita lanctumsum, eundem Chrysostomum predicant, Theophilum vero insecutorem contumelias, merito neglectum a suis, quem à se Ecclesiæ Romane Pontifex abiecerit. Sed audi perbreue Idori Pelusiotæ de virtute iudiciam, ad Symmachum ita scribentis d.

Peto à me, ut diuinum loannis tragidiam tibi exponam. At eas explicare nequa[m] mentem enim res ipsa operatur. Verum pauca quedam audi. Vixna Egyptus hoc semper in more habuit, ut inique a perdere segereret; Moyen videlicet repudians, & Pharasonem adficiens, humiles ac dimisios flagris lacrans, laborantes opprimens, vices extrahere uolum, & mercedem negans, atque ad hos usque

tempus in n[on]den studiis inharen: sequidem in sano lapidiorum amore flagrantem, atque auram pro numero habentem Theophili, quatuor socios, uno cooptatis, septem ac munitionem in media proferent, pium virum ac diuinariam verum doctrinam predicentem expugnauit, sedum id est atque inimicatum, quam aduersus eum qui eadem nomine appellatur, improbarunt ut que impunitus fuero velut propugnacium noctis. At Daudis & tamen domini inuidet, domus autem Sauli (ut certu[m]) debatur: tamen iste ille, superata vite tempore, ad ecclesiam tranquillitatem migravit, haecenus Idorus, ciudem Iohannis Chrysostomi dilectus pulcus. Porro quod pertinet ad quatuor illos, quos nominat copositor: sive quidem illos Acacium Beccensem, Seuerianum Gabalensem, Antiochum Tolemaidem, & Cytinum Chacedonis Episcopos, que superius dicta sunt ex Palla, si fidei faciunt.

Quo quidem nomine non prudentiores tantum Agypti, sed ipsi haereticis (cum alioqui in Iohannem in his, que dogmata spicant, inservient) omnes erga eum propiorete crante, ut ex Palladio possumus intelligere atque alii, Est de his patens exemplum de Socrate Nouriano: qui cum in exercitu erga eum se obseruandum diligenter preseferet, quod tamen Nourianum eum experti essent ibi maxime ardoriam, de hoc, quo magis commendandus haberet, ipsius carpit, sic dicens: Evidenter denivit, quid casus esset, ut cum iam adhuc disceret temperie, in qua illam causam doceres temperiam quodammodo contemnendam esse. Nam cum a Caesario Episcoporum, illis, qui semel ducebat per baptismum lapsi fuerant loco penitentiam consideravat: illi non dubitauit dixerit: Si nullus lapsus penitentiam erit in Eccl[esi]a in gredere. Ob quam dolirianum est in aliorum malorum, etiamque eis familiares erant, offensionem incurrit, tamen a Sisinnio in persona Nourianorum Episcopi, qui librum contra hos eis dictum conscripsit, grauiter exigitur eis, ceterum ista iam ipsum idem acciderat. Ita Nourianus, sed hoc nomine maiorem fili consolans Chrysostomum laudem, dom co modo Nourianos exagans, apertam voluit semper penitentiam Ecclesiæ unam, ex Catholicæ Ecclesiæ instituto, sed de his fuisse pro loco superioris. Posthac vero Socrates solum se effudit in lugere Sisinnij, quem reprehensum dicit ab Acacio Episcopo, quod velut candida inuidet, cum nigris velibus solerent Episcopis, sic plani illudebat eis diabolus v. i. consilio, ut corporis munditiam affectarent, balneantur, & vespere candidis vestibus ut sibi videarentur animi quoque esse munditiam asecurari, pernentes Ecclesiæ a Christo relictum ad diluenda peccata remedium penitentie. Sed alia subdit Sisinnio Socrates: que ut in ipsa confitit præterimus: qui & sub iisdem Consulibus defunctum Sisinnium affirmat, & in locis eius subrogatum Chrysostomum; mortuum quoque esse Dorothem Attianum Antilitem.

Quod vero perh[ec]t ad Innocentium Romanum Pontificem: ad ipsi morte Chrysostomi, magno illi affectu dolore: & qui haecenus in fili gendo in Imperatore Arcadium & Eudoxium Augustum, quam provocare summatum Ecclesiasticum animadversum est, illam, cum quia communicatione sacramentorum & cura Fidelium separatur, rogatus ab ipso Iohanne Chrysostomo, se commulat, eam in eisdem provocatus, & violentia quadam adactis, infixit: extortile enim visi sunt illi: manibus Innocentij iuste indicatis vindicantur, quam haecenus apud se longa patientia continuerat.

Porro idem Pontifex ipsi Iohanni, defuncto licet, consultum voluit, nimium, ut eti non ipse, nomen sicut eius in Constantinopolitanam restitueretur Ecclesiam, perstiteritque in sententia, ut nunquam, nisi id fieret, comunicare vellere cum Orientalibus Iohannis adherentibus Episcopis; quos ob iniquam sententiam in S. Iohannem latas, iudicauerat à communione Catholicæ alienos; illud ab eis enixa contenterat, ut cladem Iohanni solum in tubulis exferretur Ecclesiasticas, è quibus fuerit sententia aduersariorum expunctum, restitutum id Theodoreum, qui ait: Isto excellens locis orbis terra doctore mortuus, Episcopi Occidentis non prius cum Episcopi Agypti, & Orientis & Daphnius aquæ Thracia communicare voluerat, quam nomen illius scilicet Iohanni

a Extat a
pad Nicen,
Concil. 2.
dicta

XVI.
VISIONES
S. IOAN-
NIS CHRYS-
OSTOMI

XVII.
CONCIO-
NATVR
IOANNE
IN MEDIO
ACCLE-
SIE.
B. Gregor.
Nazian-
zeni ad cen-
tum qua-
guaginta
Ep. esp. 1.
c. Prost. 1.
Parisi. 6.
Lyon. 11. de S.
Hippolyt.

Idior. L.
ep. 112.

XVIII.
IDORI
IVDICIVM
DE THEO-
PHILO.

viri in tabulis, in quibus nomina Episcoporum mortuorum continenter retrahuntur, atque Arsatius eius facie forem ne salutare quidem dignatus sunt, Africani autem, qui succedebat Arsatio, quique sequitur legatus ad Occidentales Episcopos misit, sapere pacem postulauerat. postea tandem cum Ioannis nomine in tabulis scripsisset, recuperant, ut quando id contigit, inferius descendunt eis.

Ceterum ad Arcadium Imperatorem idem Innocentius Papa, auditio Ioannis Chrysolomis morte, grauissima acrimoniam alperit, anathematique terrificas, quibus tum ipsum, tum Augustam, tum deniq; Episcopos sceleris complices excommunicavit, litteras tum ipsi, tum Grecis notificavit, quas Gennadius, Nicophorus, atque Glicias recitant, sed & codex Vaticanus Graecus continet exaratas Latinis his verbis redditas:

Vox sanguinis fratris mei Joannis clamat ad Deum contra te, & Imperator, sicuti quondam Abel inquit contra particidam Cain, & in modo omnium vindicabatur. Nec id modo admisisti, sed etiam paci tempore per execrationem magnam aduersus Deum & Ecclesiam eius concitatisti. Ecclasi & Iherono suo, se non iudicata, magnum totius Orbis doctorem, & vna cum eo Christum perfectus es. Neque de illo ita queris. (Fortem enim pro hereditatem cum fidelis apostolis in Dei & Salvatorem nostri Iesu Christi regno concretauit eis) quamus intercedit ualere ea sit: sed affligor, propterea quod primus & animum reprobatur salute, deinde de eis, qui sapientissima spirituali & divina doctrina & institutione eius orbi, fame verbi Dei confunduntur, sanctorum.

Non enim Ecclesiasticon Constantinopolitanum perfecit ei. Neque de illo ita queris. (Fortem enim pro hereditatem cum fidelis apostolis in

Dei & Salvatorem nostri Iesu Christi regno concretauit eis) quamus intercedit ualere ea sit: sed affligor, propterea quod primus &

animum reprobatur salute, deinde de eis, qui sapientissima spirituali & divina doctrina & institutione eius orbi, fame verbi Dei confunduntur, sanctorum.

Tamen enim beatissimae Iohannes vitam reliquit, & fidei seruit, &

fluctuantibus confirmatus, in eterna ratione fidei sempernam de-

litionem & immortalem vitam hereditatem eis conseruauit. Nonus au-

tem Daldus, Eudoxia, qui pugnauit te erroris tenet, sed Iohannes non

cula torundit, execrationem ex multorum oris fisi ipsi introduxit,

gravis & quod gestari nequeat peccatorum pondus colligunt, atque id

pro priis peccatis suis superaddeunt. Itaque ego minimus & peccator,

cui thronus magni Apostoli Petri creditus est, fregere & rectio t: &

illam a perceptione immaculatiorum mysteriorum Christi & Dei nostri,

Episcopos etiam omnem, ant clericorum ordinis familiam Del Ecclesia

qui administrare aut exhibere ea viis auferuerint, ab ea horis, que

presentes vinciunt mei legitimi litteras, dignitate sua excusare de-

cerbo. Quod si ut homines potentes quenquam ad id vi adgeritis,

& cauere nobis a Salvatore per sanctos Apostolos traditos transfigre fuerit: scilicet id non parvum peccatum fore in horrer-

illa iudicij die, cum nemini huius vita honor & dignitas adju-

uare potest, arcana autem & solidita cordium nō oculos omnium

exfundantur atque exhibeantur. Arsatius, quem pro magno Ioanne

in Iheronum Episcopalem produxit, etiam post obitum excoartu-

mus, rite cum omnibus, qui confituntur eum & communiquant Episcopi-

pi: cuius etiam nomen facto Episcoporum alio non incribatur. In-

dignus ex honore est, qui Episcopatum quasi aduersario possit. Omnis

siquidem plantula que a Patre nostro in celis plantata non est eradi-

cabitur. Ad Theophilum anathematizamus addimus abrogationem, &

abstulamus a Christianismo alienationem, haec enim epistola In-

nocentii, cui Glicias eti modo subiicitur. Arcadii responsum:

Norunt enim homines mentis compotes, commissa per ignoran-

tiam nec diuinus nec per leges puniri, neque adeo quemquam alterius nomine supplicium lucere. Quod quidem propter scripturam

habetur, que nobis Antistithis & clericis accidentit: causa rei tem-

tem benignum illorum Deum imploramus. Numinis portas & inno-

cent suam, quod ad ipsorum condemnationem attinet: quippe cum

coronam communione fini vijs, causa nabiliter erat, quoniam in eos affi-

geremus. Quod autem attrinet ad filium tuum Eudoxium: scilicet

illis parum moderari pro ratione deliti mercedem redire: quod autem

falsum est, ut ex eo maxime & angustis difficit gravissimumque corre-

pta agredire decubat. Ignor quod sapient, enixa te obsecro, & nos a

aggravatione liberes, ne multipliciter patimur: non enim ipse Domini-

nus idem ob delictum bis bonitatem periret, hucusq; apud Gliciam

literae Arcadij ad Innocentium: quibus has idem auctor

subdit Innocentij ad ipsum redditas.

Annal. Eccl. Tom. 5.

Studium diligenteriamque vestram Dei prescripto & voluntati co-
sentaneam quam propter ipsum nomen declaratis, acceptum & pro-
baamus. Quapropter sacra & vindex solari ad signa Dominica con-
firmatis animis accedit. hucfoue apud eundem auctorem.

Prater has autem recitatas à Glica Arcadii ad Innocentium

Papam litteras, alias extant in citato codice Vaticano

ab eodem Imperatore ad eundem Pontificem data, qua-

si fe habent:

*Omnino, O Pontifex Dei, nequicquam corram, quae in legatis au-
dacter perpetrata sunt, sciente me factum est: idque ex perfracti po-
test, quod eos, a quibus illa orti sunt, cuore virtus sum. Neque quo-
dam ille Ioannes depositus sit, villa in me culpa eius rei heret, sed
infelicitas Episcopus, quod scilicet, cum factos canones pretenderent, tu-
dicum depositum illius in sua ipso formam profusa caputa conseruent:
quorum ferme nec in quo modo inducti, etiam ipse certum inten-
tione quod virtutem nunquam fecerint, alienus sum. Quo sit, ut ipsi
magis in culpa sint, quam nos. Ex quibus & qui adhuc hic extant, A-
cacium, & Seuerianus, & eos, qui celebrat Theophilum, scilicet
sunt, ut quanta maxima celeritate comprehendi insintur. & eos, qui
illie sunt, ut penitus deu. anfibio suis debitas. Nobis autem placuit
paternum humanum as tuas, neque delevit, noi expertes mysteriorum in-
contaminatorum. Tunc etiam filium tuum Eudoxiam, quae peccau-
rit, virtutem, que etiam ex hi gravissimo morbo correpta in ledicio
decubuit. Ne igitur sepibus ponas fumam, O reverendissime Pater meo,
enim Dominus in eadem hi penitus sumit, ut scriptum est. Vbi autem
erit penitentia bonum, nisi ut quis peniteat, venia tribuatur? Ignor
si iniquitatem ex penitentibus non efficiens, merito adiutus ad veniam
clauderetur: & si accusamus & condemnamus nos ipsos ab hi,
qua male cogimus, ex bono quidem penitentie, quod quidem veniam ex-
cidamus, hucisque epistola Arcadii ad Innocentium Pa-
pam ex codice Vaticano.*

*Subiiciebatur autem apud codicem dignae memorie
Cardinalis Guiglielmi Sirleti Bibliothecarii Apostolici,
dictis epistolis eodem argumento scriptis, epistola Hono-
rij Imperatoris ad Arcadium fratrem Augultum, fide qui-
dem explorata, germana, in omnibusque sincera, qua-
si haberet.*

*Necio qualisnam patet & à domine immissa impulso per-
suasit tibi. O frater, fuisse committere te ipsum, & patrare talia: qua-
lia nemo aliis plus Christianorum Regum patravit. Etenim qui
illie sunt sanctissimi Episcopi, clamant aduersus Imperium nostrum,
quod magnum Dei Antifratrum loquuntur neque legitimus, neq; ex
scripto canonum, & ab Episcopali sede depulitus, & acerbissimi ex-
iliu & intolerabili iniuria exsistentes, per vim vita apostolica. Locum
tenentes autem Romana Ecclesia, ob vestrum honorem & legitimis
iudicis arbitrium missos, qui affectabant hinc litteras, ut omnia
integre defuerint, senserit: quibus nibil humani cogit, am-
plius & cunctis diversis conclusis, & sicut prope nesciat, ac si-
mul quasi secum farcant pecunias ad viatici necessitates corporales,
has asperni ab ipsi mandatis: clamantesque contra vos ad Deum &
inimicentes, nullo fuit habiti loco. Adhuc Apollonius mandata ni-
bili scula a vobis sunt: Episcopos sanctos iniuste priuatis, ac exca-
nitius innotus & exiliis maxime longius inuile adiudicatis, aliosq;
qui pro hoc indignos indigni retrocesserunt. Contende igitur frater, non
verbo, sed re & Deum & homines de conditione eorum, que non
sunt rellē alia, corrumpere facere: certe & ipsam Imperium nostrum
& rure & flave precibus fardosatum, haec enim epistola Ho-
norij ad Arcadium, primitibus scriptis per omnia confon-
tata: quam ex Graeco textu Latinitati fideliter redditum
exhibuimus, cuncte cum ea, quam in dicto codice Vati-
cano Latine scriptam reperimus, contrarium, fideliterque
reddidimus.*

*Ceterum post obitum Ioannis nondum tribus mensibus elapsis, contingit prodigiis plenum ac plane miserandum
interitum Eudoxia Augustae eo modo, quo superius di-
ctum est, tum Zonaras, tum alii restarunt. Verum quod ad
Honori spectat, haudquecum his datis litteris conce-
ptum ob indignum facinus imminentium dolorem, extauri-
te penitus valuit. Si quidem & bello decerneret aduersus e-
um, qui perfecutus est Episcopum, a nos gentium in legis-
tis violasset, & sancte pieq; vleci inimum duxit. Cum
vero ad hanc peragenda Rauenae expeditio pararetur,
duo intercessere impedimenta, que adhuc retardarent,
sed & sublequens mors Arcadii anno sequenti penitus ab-*

oleuit. Quenam autem praefenti anno continget, qui bus à bello in Arcadium inferendo Honorus abstrahetur. Zofimus ita narrat: Apud Ramennam igitur Adichon (hic erat praeceptus militie Dux) iam parato ad illucias urbes cum exercitu adveniendis, & Alarici auxilio ab Arcadio qualem abstrahendis. Honorus vero regis adiuvandas: impedimenta duo contigit: accidere famam fidicet hinc inde de Alarci morte sparsam. & futuras Honoris Principis alias Roma: quibus in littera praeceptum erat. Constantium iam perduellens ex insula Britannia transalpum ad Transalpinas gentes accessisse, principis manus in oppida vespere.

XXX.

*b. Zofim. l. 6.
in princip
TYRANNI
IN BRI
TANNIA
EXORTA*

*c. Soz. l. 9. 6.
XXIX.*

** Constant
ius.*

XXXII.

*ARCADI
VSSTV
DETEX
PIARE DE
LICIVM.
d. Socrat. l. 6.
c. 2.*

XXXIII.

Sed ad Arcadium redeamus: cui quidem non sic proflexit Deus ab exercitu matris Honori liberans, ut parceret, sed quo ipsa Diunitas potius, in quam in primis percatum est, sumeret de perpetratis scelerib. peccatis, quod anno sequenti prefluit, cym eidem vna cum Imperio viam admetit. Honorum vero non ad cladem, sed ad salutem inferendam Orientali Imperio referuntur: cum inter eas Arcadius rebus pie gelis impetraret, quam ex persecutione Ioannis contraxerat, absergere conatur, eius re gratia anno superiori ex Palestina transalpum Constantiopolim vidimus sacras reliquias Samuels, & hoc anno Martyrium Acacii martyris inuiciles, atq; ibi Decum orasse, Socrates meminit, vbi ait.

Eli quidem Constantiopolis dominus amplissima, que Carta dicitur, in eam atrio est cuncta arbor. (sed alii nunc fuisse tradunt) in quartierum Arcium martyrum iaponian occubuisse, quae causa pars Ecclesia aucta ilan arborum edificata fuit: quam Imperator Arcadius videre cupiens, in eam ingrediatur: cumque processus pergebat, diuersi. Omnes qui circiter ilam Ecclesiam habebant, ad Imperatorem confabendum confluunt, ac nonnulli extra ad egesti, transi plateram ante occupare contendenterunt, unde putabant se & Imperatorem videntes & totam stipparum turbam plenum videre posse. Alii Imperatorem ab Ecclesia vixque ex precegabantur, quod omnes veri cum malicie & pauci extra ilam dominum exsuffrarent. Quo facto illico domus illa, que Ecclesia

iuncta erat, cornuta. Vnde fama cum omnium summa admiratione consecuta est: Imperator precibus tantum bonum multitudinem ad intercessionem fugie liberatam. haec enim Socites.

Ad postrem autem, redditis iam de Joanne Chrysostomo, quo vera certa: repetitus: his addenda putamus, que fide carentia inter reiectionem ducimus feligenda, ac iesu consuetum.

Haber enim Sophronij, qui inscribitur liber, Primitus Spirituale, Adelphij, qui de gloria Chrysostomi apud Deum trionum euangelium accepit, etimodo narrationem:

Dicibus frater meus Adelphius: Cum in exilio mortuus esset beatissimus Ioannes, dolore pernicii incredibilis, quod talis tamquam vir, Orbisque magister latifrons Ecclesiam Dei, & throno suo exult defunctus est: Deprecabar ergo (inquit) Deum cum mollii larynx, ut offendere mihi dignaretur, in quo statu esset. & an cantrariarche adueniatur esset. Cum ergo diutius oratione, in extase dum fuit, afixus virum nimis secundum: qui tenet manum dexteram meam, adduxit me ad locum querendum ilustum & gloriosissimum, offendens atque mihi Ecclesiam doctoris. Ego vero circumfiebam videre querens, quem cupibam, magnam laudem adhuc summum meum. Cum ergo officeret mihi omnes, & virtus cuiusque nomen proprium expresset, variis tenens me per manus dactilis: Ne foras. Ego autem sequitur illum trifilius, quod non videns cum Patribam & Ecclesia magistris beatum loarem. Cum itaque egrediebas, is qui praeceps tunc apprehendens me, dixit mihi: Quod habes cari trifilius? Nemo inquit hunc ingressus trifilius exiit. Tunc dixi illi: Hec mihi causa morioris est, quod antea summum meum loarem Episcopum Constantiopolitanum vna cum catena doloribus non vidi. Rerumque dicit mihi: Ioannem dux penitentem dicem? Aio ego: illum sane. Respondens autem dixit mihi: Ipsi homo in carcere videre non potest. Ille enim agilis, risus brachii ejus Domini, haec enim autem, mutatus hunc (vir ipse celatus) ex relatione a feminina ad Athanatum abbatem facta, eademque forco ipius Adelphij, quem dicit fuisse tunc temporis Episcopum Arabilli.

Sunt autem haec parum fide cura, ut potest quia in primis eiusdem Joanne Chrysostomi testimonia f mendaciarum quantur, dum ab eo ponitur Treius Episcopus Arabilli, & non Adelphius. Sed & cum tradat auctor, in domo Adelphij hospitatus esse Ioannem, cum Cucufami in exilium misitus esset, plane erroris errantibus licet id ipsum de hospitiis Cucufi dicant Leo & Metaphrastes, tamen ipse Chrysostomus disertis verbis narrat, & Diocesto & fulcepto hospicio, & non ab aliis, licet id complices experient. Cum autem haec compingat a narratione mendacia, qua fides in reliquis? Sane quidem & illa inuidiosi nimis affectio est, omnes qui inquam fuerint in Ecclesia doctores, in inferiori ponere gradu, & super omnes Chrysostomum collocare: cum praestitum ex eis completes martyris fuerint coronati, vt inter alios Hippolitus & Methodius, vt taceam de rebusque absque sanguine vita functionis sanctis, nempe Basilio, duobus Gregorius, Thamaturgo atq; Theologo, itemque omnibus sine inuidia preferendo Magno Athanasio. Sed & que illa absurde distinctione, vt omnes doctores faciunt oculis evidentis pietatis, solus autem Joannes ob excellentem gloriam inuidiosus est: pertinet ac si solus inter doctores ipse Chrysostomus fuisse perfectissimam gloriam consecutus. Sed faciliter iam istuc: non enim indigent sancti nostrarum illustrissimae, qui propriis virtutibus decorantur. Quod vero res gelas post Ioannis migrationem, pertinet, hic prosequamur.

Potest obstat sanctissimi Patris Joannis Chrysostomi, vobis est. Theophilo Episcopo Alexandrino, is qui ob initium cum Joanne communicationem diversi lenentes dare, sciat atque proscripti essent, vel voluntario exilio coniugiter esse factos exortos, omnibus ad propria rediendi licentiam impetrari, cunctaque praeceptoris oborsis dilectiones oblitio deleri, & omnes in vivente Ecclesia, a qua scilicet essent, debere recipi: ob idque libellum idem Theophilus. Inscripsit ad Atticum Constantiopolitanum Episcopum. Testatur id quidem littera Synclii Episcopi Ptolemaidis in Egypto, cum de Alexiaco Episco-

piscopo communionis Ioannis ipsum consulunt quia sicut habent.

Cum questionem quandam ad te referre decreverim : veni de qua per me laboras : amica exponere volo. Alexander patricius Cyrenaeus, cum adhuc adolescentulus esset, monastica vita initiatu*s* eff. Cum state vero fons progradientur monastica in vita inten*s* sio*s*. Ecclesiastico ministerio dignus indicatur e*s*, & quidem ut predicator*e* sit. Cum autem ex necessitate quadam in exercitu esset, & Iosephus beatus consilium collatur autem a nobis memoria definita : quia emin*n* immunita, sumul cum vita depositaria i*b*is, adhuc prouocant in sedatione venient Ecclesia, ab illius manus Episcopos Stephanopolis Bithyniorum facti est. Orta vero diffusione permissa est, quia ipsam elegit amicu*s*, & in numero suis e*s* erant, qui ab illius parte sedationem agerent. Postquam vero Concilii sententia praecularet, ad tempus quoddam sedis perdurauit. Quid vero recentierum ei qui nunc, summo ipso es que ad conciliacionem facerent, ministeri*u*nt nam & libelum quendam sapientia predidit leg*e*, quem ad beatum (vt multi iudicato*r*) Atticus script*u*, inducens ipsam ad eos suscipiendo*r*. Et hancidem quidem Alexandro re*s* communis cum canonicis decretoribus fuerunt : propriam autem cum pasci hoc, quod tertius est annis post inducendo*r* oblationem & reconciliatio*n*em, ipse vero non adire*r* Bithyniam, neque adoptam sedem occupauit, manet autem apud nos, velut nubilus ignis inter*s*, si quis etiam velut cum priuato agat.

Ego igitur neque enim in sacris legi*z* enarritus sum neque tam nubo conuenit nubila dicuisse, qui superero anno nondum in numero sum. Cuius autem sententiam fenes quo*s* sicut neque ipsos fiducie certam aliquam cognitionem, sed verius ne ex ignorantia ad aliquam Ecclesie regulam offendantur, & ob id omnino inhumani*s* ipsam Alexandriam tra*s*ire. & de incerta suspicione manifestatio syncretismi bofatis dispergare*r*, ut qui nec sub communis tello ipsam tolerari*r*, neque reprehendere*r*, neque imitari*r* sum ips*s*. Nostri i*g*itum quidem feci, reverendus Pater*r*. In Eccl*e*an quidem ipsam non suscep*u* neque sacramenti participem fec*u*, domi vero equaliter cum in*frat*is honoratu*s*, qui meus eram in iudicato*r* non est : vbi quis ex his ades nece*s* amicu*s*, cuius in quoniam oper*e* & formone honorum exhibendum existimat : delire*r* eos ducent, qui agere ferunt, quid materna ciuitatis tuta ducio*r*. Quamquam propter hos omnium cur*s* in humeros meos sublatas era*s*, & sub pro omnian*o*to occupata*r* sum. Versus bene mihi posita*r* erit apud Dic*u*m, quod plus laboris manu*s* honoris habebo.

Sed & Alexander hunc, cuius quidem ad Eccl*e*an progre*d*er*r*, vellem me misgalum in foro vide*r* vobis enim contingit ut videam*r* alii vero oculi & flatu ridor*r* per genit*u* effector*r* : at in*frat*is atrium meum : & sub edent telle*s* vestigant*r*, omnibus quibus par est, honoro*r*. Quid igitur tantu*m* diversum a me ipso privatim & public*r*, in neutro tempore facient ea quae multa videtur*s* in altero concilio*r*, in altero gratificari naturam virgenti*s* ad humana arena*s* quamquam scire voluerem*r* naturam, si quid clare*r* de lege nossem*r*. Hoc sane ipse et quatu*r*, ad quam oper*e* Apollonis successione autorizatur respondere simpliciter & clare*r*, & hoc ipsam quid*s* in omnibus. Alexandram conuenit censere Episcopum, an non? haec enim ad Theophilum de Alexandre Episcopu*s* Syene*s*, cuius ad cundem Theophilum eadem rogantis literata petitio extat. Quod vero hanc se dedisse episcopulam tradit ad Theophilum Icriptum post triennium a reconciliationi*s* cum Episcopis, qui erant ex parte Ioannis plane colligitur, ab eo hanc esse datam episcopulam anno Domini decimopost quadragesimum. Cumque de se fateatur in iisdem litteris, cum eas scripit, nondum annum habere*r* in Episcopatus electione accidisse opportun*e* post biennium ab hoc tempore, agemus de ea fio*r* loco, de*q* rebus ab eodem Syene*s* in Episcopatu*m* praeclegit*r*.

Habes & hic, lector*r*, symbola quadam communicationis illius, quam peregrinam dixerit Parres, de qua sup*e*rus, in recita*s* Syene*s* episcopula fuit expresa*r* : nimis quod cum illis in*s* suis, quae sunt nature, exhibetur humana*s*, in*s* autem, quae sunt diuinorum sacramentorum*s*, severitas letucetur*r*, communicans hospiti*s* que ad vi*m* su*m* sunt necessaria*s*, negatis vero, quae ad vi*m* pertinent sacramentorum*s*. Porro communicatione peregrina inde nomen accept*r*, quod ex imperti*r* solerit illis peregrinis, qui com-

mendatissimas litteras, quas antiqui canones & decreta*s* de*q* cre*u*re*s* fecerint, secum minime ferentes, quibus si muniti peregrinarentur, ab omnibus & eccl*e*as in omnibus & factamentorum participatione recipi confluuerent. At licet ista curant Theophilus, ut exiles libere abi*r* sine*r*rentur, non tam*r* propter*r* meruit communionem Romani Pontificis, a qua priuatis cratim ipse ab eo etiam illud requirebat, ut nomen Iohannis in Dipytcha restitueret: quod facere n*u*quam confitit, ut suo loco pluribus dicendum erit.

b. Ap. 8.
can. 34.
Concil. A. 4.
1566 c. 7.

XLI.
LEGES HO
NORIICON
TRA ILLE
RETICOS
c. L. 1. de
hard. G.
Thro.
d. L. 1. de
EM. &
cleric. G.
Theola
c Greg. L. 1.
epiph. 1. 4.
CRIMEN

MARISTAT
TIS IFRIN
GEREVRA
ECCLESIA:
f. L. C. de
baconi conf.
ad Eccles.

XLII.
IRV.
PTIO BAR
BARORVM
IN GAL. 1.
AS.
g Hier. ep. II.

407
b. Psal. 82.

XLI.
DE TEM-
PORIlla
T. CLA-
DIS IN GAL-
ETAS.

a Ammian.
ib. 31.

XLIV.
STILICHO
ROMANI
IMPERII
PRODI-
TOR.

XLV.
b Rutilius
ib. 1.

XLVI.
c Saluian. de
vero iudicio
ib. 6.

d Rutil. Itin
ib. 2.

passos habent, sed plane corrigenda in eo, dum VVandalos Paganos fuisse tradunt, quos liquet fuisse Christianos.

Quod autem ita afficias memorat Gallias, & caedenia mala extimescentes Hispanias Sancte Hieronymus tradidit: plane hoc ipso anno se eam scripsisse epistolam, haud oblicue demonstrat. Siquidem hic ipse est annus, quo, ex sententia Zosimi & aliorum, quae dicta sunt, in Gallia acciderunt, quando & VVandalii cum Alanis iam cogitabant Hispanias. Quod etiam confirmatur ex his, que idem Hieronymus subdit his verbis: *Olim a mari Pontico usque ad Alpes Italii non erant nostra, qua nostra sunt: & per annos triginta, fratre Danubii limite, in medius Romanum Imperium regnum pugnabatur.* Aruerant pro veteritate lacryma: prater paucis fere annis in captivitate & obdigno generis non desiderabant, quam non mouerant, libertatem. Cum igitur in S. Hieronymus triginta numerarit annos ex barbarorum irruptione, facta (vt lo. loco ex Ammiano & superius dictum est) Valente quinque Confule cum Valentiniiano Juniore, anno Domini trecentesimo septuagesimo sexto, vix ad tempus eius ab ipso scripta epistola, plane hoc anno cam datam fuisse appareat.

Sed & haec cuncta facta esse Stilichonis proditione, preter illa que dicta sunt, haec ex eodem S. Hieronymo auctore accipe: *Qui (inquit) hoc crederi que digno sermone floriora comprehendit? Romanum in gremio suo, non pro gloria, sed pro fatus pugnare? immo ne pagare quidem, sed auro? & cuncta suppellebitile vita redimere?* illudit ista dicunt sanctus Hieronymus ad sumnam anni a Romanis opera Stilichonis Alarico perfoluntum. sed pergit: *Quod nam virio principum, qui vel religiosissimi sunt, sed fecere semperbari accidit, preditor, nempe Stilichonis, qui nostris contra nosipibus armavit invicatos, dum scilicet suafari dari barbaris (ut dicimus anno sequenti) a Romanis stipendum. Ex inferno idem post deploratum presentem Imperij statum, ita ad eundem Stilichonem alludente subdit: Et haec ipsa, quae dixi, prius lo. sunt tam loquenter, quam audientibus, ut ne genitus quidem liber sit no[n]ne, immo nec audientibus nobis fere quia patitur, haec ipse, plane significans minime licet, timore Stilichonis habens Imperii moderantis publicas lugere milie rias. Sed quomodo vides tandem sequenti anno Olympius vir maxime plus insurrexit, ipsumque Stilichonem occidendum curavit, dicimus anno sequenti.*

Ne putes autem alium aliquem quam Stilichonem, S. Hieronymum illis verbis insimulasse, audi quid ex eodem Rutilius b. cecinit:

*Quo magis est facinus diri Stilichonis acerbum,
Predator arcani qui fuit Imperii.
Romana genera dum nictat eis superflui,
Crudelis summis misericordiis favor.
Dumq[ue] timeris quicquid se fecerat ip[s]e timeri,
Inimicit Latiae, et barbari tula neci.
Vigiliter hunc armatum condidit hostem,
Illustrata clausa libertori q[uo]d solo.
Ip[s]e fatidibus peditis Roma patebat:
Ereptius primi quam caperetur erat.*

hec Rutilius, & alia, quae subdit aperte absq[ue] verborum insulatio de Stilichone prodiatore, de quo adhuc vivente hoc anno, quo S. Hieronymus eam scribebat epistolam, ne secreto quidem farabiq[ue] metu liebatur.

Sed quod ad Galliarum cladem pertinet, consentit v[er]tique sancto Hieronymo Saluianus, ibi ait: *Nouenit hor agitur iam in Magna etiam fuisse ciuitate, que non ex ea & delecta est: non enim Agripina, sed quia hostibus plena non agitur Tresvorum rive excellētissima, sed quia quadruplicem eorum est profunda.* & Quin & ipsam quoque tandem Tololam captiabarbaris, deplorat Rutilius, ubi agit deus Victorino Tololano d:

*Victorinus enim, nos & pars maxima mentis
Congressu expletum mutua vota suo:
Errantem Tuscu confidit & complicit agit,
Excolere externos capti Tololae laces.*

hac Rutilius: qui & ipse nifdem barbaricis bellis coactus est Gallia patrio solo fugere, reuersus tandem per mare nauigans, Itinerarium illud suum metu cecinit. Eiectos autem huic Romanos magistratus à Gallis ipsi in barbaros arma sumentibus, testatur Zosimus e. Sed Saluianus luget fuisse Gallos (quod deterius est) hisce flagellis haud autem ipsi fuisse scribentem tu ipse confule. Nos vero iam ad anni sequentis res gestas enarranda progredi-

IES V CHRISTI

Annus 408.

INNOCENTII PAP. HONOR. 14.
Annus 7. THEOD. I. IMP.

Anno à Christo nato quadringentefino octavo, Basilo & Philippo Conf. Kal. Maii Arcadius Imperator offensi numinis indignationem ob Ioannem Chrysostomum perfectionem expertus, ex hac vita morbo subnupti, prematur quidem annum tantum atatis agens trigeminum primum, cum imperiale via cum parte annos duodecim, post obitum vero patris tredecim, menses tres, & dies quindecim, testatur haec quidem de tempore obitus Prokop & Marcellinus in Chronicis, nec non Socates. Reliquit autem post se filios Theodosium, Pulcherium, Arcadium & Marinum.

Quod vero sciret Arcadius, Honorium fratrem sibi esse per infernum, timens ne infidias post suum obitum Theodosio puerulo molitoris esset, cumdebet Regis Perfumari, quo cum fideis inietat, commendatum reliquit: de quo apud Ioannem diaconum, qui Paulus filio inscribit, ex Theophane haec habentur g: *Arcadius itaque cum si mori cerneret, videns Theodosium fidem parvulum esse (erat enim annorum etio) confidit, ne a quoquam infida appeteret (hunc Imperatorem appellat *) ei curatorem per testamentum fecerat, et deinde Regem Perfumari. Ideoque autem Arcadii testatur (sicut ipse, pacique sine iniuria erga Romanos) vix Theodosio Dispergantem confidauit, & Antiochiam quendam mactum ad rationabilem virum ei enteret & pedagogum mittens, hic Romanum Senatum scribit.*

Arcadio dormiente, meque curatore filii confidente, qui sepulcrum locum meum direxi. Ne quis ergo infidias puer ceterat, ne primum intollerabile contra Romanos exurgat, haec tenus epiphila subdit his auctor: *Antiochus vero cum Constantiopoli venisset, ab Honore Imperator libenter suscepit eum legatus hic ad Honorum Romanam à Rege Perfumari etiam maius creditur ad cum cum Theodosio conciliandum, quem sciebat iustis de causis fuisse in Arcadium valde commotum. Postquam vero (inquit Sozomenus h.) Arcadii efficiuntur, Honorum commemoratione dulcis, quia fratris filium precepit, Constantinopolim remitti properabat. vi fides Prodigii confitente ipsius tam salutem, tam imperio: nam cum his fidei habet, verebatur, ne quid illi accideret, qui properante invenit infidus effici estropium. Ar vero tam cum sineri acimum Honorum Stilicho fortuit, ut Italia manaret, id plane necessarium esse afferens, quandoquidem tuum Adarci, Constantinum quidam remandem invaserit, haec Sozomenus: qui addit, determinatum fuisse Stilichonem cum exercitu mitri in Orientem, sed detectis eius infidibus, quibus filio Eucherio parabat Imperio, fuisse retentum. Sic igitur factum est, ut cum ope Regis Perfumari, cum Honori Imperatoris, res Orientalis Imperii in toto fuerint collocare. Theodosio puer insuper (vt Socrates i tradit) accedit Imperii cunctor Anthonius Praefectus. huius autem quantae clementia vna cum pura religione virtutes, imperius dictum est, cum de ipius egimus Consulatu. Accedit postea ad regimen*

Impe-